

LA PLAÇA DE LA CREU DEL TERME

ANY 4098.

- Bon dia nois i noies de l'escola Kepler-62, sóc en Pep Robot.
- Bon dia Pep Robot!! – vam exclamar entusiasmats els alumnes.
- Sóc el vostre professor d'Història i he estat construït per transportar-vos en el temps als racons més bonics del planeta Terra.

Aquella assignatura era la meva preferida perquè podíem conèixer els estranys costums dels habitants del nostre planeta originari. Ja fa molts segles que vam haver de marxar de la Terra i aquell dia veuríem que vam perdre per culpa de les ambicions dels adults.

- Porteu “roba” sota l'uniforme? – Teniu les “boles” inflables? – No vull veure ningú amb escafandre –repassava el Pep Robot– I els cordons descordats de les sabatilles? Recordeu que en aquella època es valorava molt passar-ho bé i l'estètica es perdia quan un s'esverava...

Cada cop m'emocionava més l'excursió!! Ens havien donat una bosseta amb productes petits i acolorits que desprenien una olor dolça i apetitosa però ningú sabia per a què servien. En Pep Robot va tornar a parlar:

- El poble al que viatjarem es diu Bell-lloc d'Urgell i el lloc concret és un bonic racó anomenat “La plaça de la Creu del Terme” – va seguir en Pep Robot – seieu i compteu fins a tres amb els ulls tancats . Mentre ens desplaçem rebreu la informació ambiental directament al vostre cervell. Aquest neguit que ara sentiu són les ganes de jugar i de l'escalfor que us surt del cor se'n diu amistat.

Quan vam obrir els ulls vam veure un espectacle increïble. L'espai no era massa gran i estava envoltat per tres carreteres (les antigues vies per on passaven els vehicles) que li donaven forma de triangle. Uns immensos arbres emmarcaven la plaça i, entre cadascun, un banc per poder seure. Alguns eren de pedra i altres de llistons de fusta però tots eren còmodes i ens hi van deixar saltar i ajeure i algú, inclús, s'hi va amagar. Dels arbres penjaven fulles verdes que ens feien ombra però, tot i això, podíem notar l'escalfor del Sol, càlid i majestuós.

De ferro només hi vaig veure dos objectes diferents repartits per tota la plaça. Un era un contenidor anomenat paperera. A dins hi tiraven objectes que ja no necessitaven i que algú s'encarregava de recollir cada dia. Pensaven en tot aquells belloquins! L'altre era alt i prim i la part superior era de vidre. Quan es feia fosc l'alcalde els encenia perquè els nens no haguessin de parar de jugar. Mireu si se'ls estimava!

En un vèrtex del triangle hi havia una font de la qual podíem veure tanta aigua fresca com volguéssim i, damunt seu, un dipòsit enorme s'aixecava imponent aguantat per quatre potes quadrades de formigó. Ja en aquella època l'aigua devia ser un bé escàs per aixecar-li aquest monument.

El més curiós era un cercle que estava envoltat de matolls molt ben retallats i amb una columna al centre que s'aixecava sobre una base més gran. Al capdamunt, una creu de pedra voltada d'una sanefa de ferro forjat que feia l'efecte que brillés més que si fos d'or massís.

Però el que més em va emocionar va ser veure els nens i nenes jugant a la plaça voltats per pares i mares asseguts als bancs parlant de les seves coses i els avis passejant entre l'ombra dels arbres i mirant com la quitxalla s'ho passava bé...

– Pere deixa'm el patinet! – Corre que se m'escapa la pilota! – Em dones un xiclet? – Un, dos, tres... – Maria, anem a fer un tomb amb bicicleta. – Joan, ara et toca a tu fer de porter. – GOOOL, GOOOL, GOOOOOOL!!!

Era tot el que sentia al meu voltant i aviat jo també ho cridava com si hagués estat una belloquina més.

Tot era perfecte; felicitat, alegria, amistat... No hi havia perills evidents ni contaminació perillosa. Tot era tranquil i res era tan important com aquella estona en aquell lloc tan especial.

Si jo hagués pogut viure en aquell meravellós poble en un dels anys anteriors a la gran guerra nuclear, hagués fet tot i més per preservar aquell tresor i hagués cridat ben fort:

Belloquins i belloquines lluiteu pel vostre país que és el millor del món!